

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

IV. De Andrea Dudithio Episcopo Quinquecclesiensi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

andem animam placidissime reddidit, tanta alacritate & constantia, ac si cœlos apertos sibi videret. Hoc tamen minus mirum, quum non raro infamis vita, qualis Duditij fuit, honesto exitu soleat terminari, vt videre est in Orthone Imperatore illo gentili qui Imperium male cœptum, & multo peius gestum, morte fortissime obita, honesto quodammodo sine clausit. Idem tamen Polonus non negabat, *Duditium atheum fuisse, ac nullam religionem habuisse: bis miserum: quod Episcopatu exutus, & honorem atque existimationem in hac vita, & in altera æternam vitam perdidit, qui quam diu Catholica adhasit Ecclesia, plenam gloria & honoris vitam duxit.* Sed iam itidem quæ & vita & mors fuerit Iacobi Palæologi videamus, eius qui infinitas ferme istis in regionibus animas ad exitum pertraxit.

V. Hic ex antiqua illa & Imperatoria apud Græcos Palæologorum stirpe ortus, epatriæ naufragio agrè eluctatus, Romam venit, & eodem quo Pius (V. Papa postea) die ad religiosam Dominicanorum familiam fuit adscriptus: à quo tamen moribus longe discrepabat. Vt enim ille insignem humilitatem ac bonitatem in omnibus præ se ferebat; ita hic nihil nisi arrogans & superbum spirabat sic vt ex sermonibus eius & disputationibus facile colligi posset, eum in præcipuis Christianæ religionis fundamentis vacillare. Quare Inquisitioni traditus, non multo post Paulli IV. Papæ excessum Romana plebe in mortui memoriam læuiente, effracto carcere, ex Italia, parum tutum locum hæreticis istum esse animaduertens, in Germaniam profugit, & cum Lutheranis consuetudinem contraxit: quorum vt & Zuaglianorum doctrinam & mores quum minus approbaret, in Poloniã concessit, vbi facile suæ farinae homines reperit, eos nimirum qui Christum Iesum ad optium tantum Dei filium esse dicunt, commodum ergo locum & occasionem nactus, iã dudum conceptum animo virus euomere cœpit, & breui in quam plurimos transfudit: interim ne solitarius viueret, honesto loco natã ad se puellam comitem assumpsit, in Merauiam paulo post eum eadem profectus, vt tanto liberius sibi viuere liceret, quod ea in regione ad suæ quisque conscientia normam fidem ac vitam suã confoimaret. Et si vero non ignorabat, Pium V. qui Paulo in Pontificatu successerat suis mandasse vt omnes ipsius comprehendendi rationes inirent, tamē summa eius regionis libertate, & populi, à quo profancto habebatur, fauore frerus insidias omnes elusit. Tandem defuncto Pio, quum velut de-

fectus omni periculo, securius iã ageret, in Gregorij XIII. Pontificis manus incidit: qui quum audisset quantas passim noxas hic homo daret, effecit vt Maximiliani II. iussu, dum cum alijs pranderet euocatus, & in currum coniectus, prius Viennam, atque inde Romam perductus fuerit, quã populus ad eum liberandum coire potuit, Id quod Maximilianus I. quoque, Luthero telam rebellionis suæ exorsis, facere nec frustra hominis ad malum tam obstinati pœnitentiam expectando tempus consumere debuisset.

Palæologus Romam perducto, & carceri incluso, postquam dies aliquot in eo solus exegisset, Pontifex duobus doctissimis viris eius examinandi negotium dedit, nimirum P. Magio, (cui qui nõ ita pridem Societatis suæ restitutionem apud Henricum IV. regem mira sedulitate procurauit,) & P. Bellarmino, ad summam proximam Cardinalatus dignitatem postea euecto. Et hi quidem dies aliquot cum Palæologo disputando consumpserunt, qui magna animi obstinatione Arianismum suum defendens, illud unice urgebat, ut Filij cum Patre consubstantialitas è Sacra scriptura sibi demonstraretur, eandem interim illis ipsis quibus Arius olim, Sacra scriptura locis impugnans. Quum ergo nec consiliorum auctoritate, nec Patrum, scripturae interpretum, consensu pertinacia huius hominis frangi posset, illud assidue more omnium hæreticorum, occidentis, *Nihil sibi cum Patribus esse negocij: Fuisse illos homines: nullo alio iudice quam Sacra scriptura opus esse:* in carcerem missus fuit: unde postea eductus, & pro Turcico vestitu quem è Moravia secum asportauerat, alba tunica pictis flammis rutalantibus conspersa indutus, in æde Minervæ reus peractus, inde gravissimis compedibus, manibus & pedibus & collo inditus, in profundam Nonnanæ turris fossam est detrusus; paulo post vero ab iisdem Patribus, & Stephano Tulcio iterum monitus, quum multo pertinacior quam umquam antea sese ostēdisset, ad Joannis Lateranensis ædem deductus, & consuetis ceremonijs sacro ordine exemptus, ac brachio sæculari traditus, ab eoque igni fuit adiudicatus. Quum ad locum supplicij venisset, lignorum struem tantum sibi quam magis quibusdam & veneficis præparatam contemplantus, atque hos iam palis alligari cernens, ita exhorruit, ut ex eius vultu facile mortis metus coniectaretur. Ibi F. Bartholomæo P. Magij coadjutore, qui ipsam in Germania viderat,

Bbb

& in